

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **ROBSTAV k.s.**, Mezi vodami 205/29, Praha 4 - Modřany, zast. advokátem Mgr. Filipem Toulem, Otakarova 1427/41, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10 – Vršovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2018, čj. MZP/2018/520/985, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2021, čj. 9 A 16/2019 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Plzeň, rozhodnutím ze dne 3. 10. 2018 shledala žalobkyni (stěžovatelku) vinnou ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Za to stěžovatelce uložila pokutu 100 000 Kč podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu. Přestupku se stěžovatelka (do 3. 1. 2019 pod obchodní firmou ROBSTAV stavby k.s.) dopustila tím, že jakožto povinná osoba neposkytla inspekci potřebnou součinnost při výkonu kontroly, čímž nesplnila povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 kontrolního řádu. Na žádost inspekce totiž poskytla nepravdivé informace k identifikaci dopravce stavebních odpadů do zařízení společnosti TORESO CB s.r.o. v roce 2016. Proti rozhodnutí inspekce se stěžovatelka bránila odvoláním, které žalovaný zamítl. Stěžovatelka neuspěla ani se žalobou u městského soudu, který žalobu rozsudkem zamítl.

[2] Stěžovatelka podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. V kasační stížnosti nesouhlasí s tím, že spáchala

přestupek. Informace poskytnutá inspekci byla jen nepřesná, nemohla však ztížit průběh kontroly. Žalobními body se prý městský soud dostatečně nezabýval.

[3] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout. V detailech odkazuje na své rozhodnutí.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Podle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu se právnická osoba dopustí přestupku tím, že jako povinná osoba nesplní povinnost podle § 10 odst. 3 zákona. Podle § 10 odst. 3 musí povinná osoba poskytnout kontrolujícímu součinnost potřebnou k výkonu kontroly, nelze-li tuto součinnost zajistit prostřednictvím kontrolované osoby.

[6] NSS ze správního spisu zjistil, že inspekce v žádosti o poskytnutí součinnosti ze dne 25. 5. 2018 informovala stěžovatelku, že zahájila kontrolu dle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, a to u společnosti TORESO CB. V souladu s § 10 odst. 3 kontrolního řádu inspekce požádala stěžovatelku o poskytnutí součinnosti. Konkrétně požádala u vyjmenovaných staveb „sdělit identifikaci dopravce odpadu do zařízení (název a IČ dle výpisu z rejstříku ekonomických subjektů), pakliže je dopravcem Vaše společnost, ČIŽP požaduje zaslat záznam o provozu vozidla - výpis z digitálního tachografu případně kopii jízdních výkazů a tachografický kotouček pro všechny jízdy s odpadem do zařízení (...)“.

[7] Na žádost o součinnost odpověděla stěžovatelka vyjádřením ze dne 8. 6. 2018. V něm uvedla, že „dopravu vybouraného materiálu si zajišťovala naše společnost vlastními dopravními prostředky. Ovšem naše společnost neprovozuje dopravu jako podnikatel, ale pouze pro svou vlastní potřebu a z tohoto důvodu tedy nemá požadované záznamy o provozu vozidel za období roku 2016 k dispozici“. Z výpisu z registru vozidel za rok 2016 inspekce zjistila, že stěžovatelka v tomto roce nedisponovala vozidly, kterými by mohla stavební odpad do zařízení společnosti TORESO CB dopravit.

[8] Proto inspekce nejprve dne 1. 8. 2018 vydala příkaz, kterým uznala stěžovatelku vinnou z přestupku neposkytnutí potřebné součinnosti v průběhu kontroly podle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu. Stěžovatelka totiž poskytla nepravdivé informace, že si přepravu stavebního odpadu zajistila vlastními vozidly, ovšem žádná taková vozidla v roce 2016 neměla. Proti příkazu podala stěžovatelka dne 8. 8. 2018 odpor, který neodůvodnila. Dne 14. 8. 2018 vydala inspekce usnesení, kterým stanovila stěžovatelce lhůtu 15 dnů na seznámení se s podklady v řízení o přestupku. Stěžovatelka dne 3. 9. 2018 požádala o umožnění nahlédnout do spisu. V žádosti mj. uvedla, že inspekci poskytla veškeré dokumenty a informace. Pokud se snad tyto informace jeví jako nedostatečné, je stěžovatelka připravena je upřesnit. Pokud inspekce umožní stěžovatelce nahlédnout do spisu, mohla by se stěžovatelka „vyjádřit fundovaněji“. Dne 18. 9. 2018 zástupkyně stěžovatelky do spisu nahlédla. Odpor stěžovatelka přesto nikdy nedoplnila ani inspekci nedodala žádné další informace.

[9] Inspekce následně vydala rozhodnutí ze dne 3. 10. 2018, které NSS zmínil již v bodě [1] výše. Teprve v odvolání stěžovatelka poprvé uvedla, že v registru vozidel není uvedena

pokračování

dispozice s vozidly pronajatými, vypůjčenými či zakoupenými a neregistrovanými. Teprve k odvolání přiložila nájemní smlouvu na stroje a vozidla, které si v roce 2016 pronajala od společnosti REMVIKO k.s. Z nájemní smlouvy uzavřené v lednu 2016 mezi stěžovatelkou a REMVIKO vyplynulo, že si stěžovatelka od společnosti REMVIKO pronajala množství nákladních vozidel, a to na období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016.

[10] Právě uvedený popis dění v nynější věci předurčuje vyhodnocení stěžovatelčiných žalobních i kasačních námitek. NSS přitom nestaví rozhodnutí jen na výkladu věty „*dopravu vybouraného materiálu si zajišťovala naše společnost vlastními dopravními prostředky*“, kterou stěžovatelka reagovala na žádost o součinnost. Je sice pravda, že tuto větu lze v prvé řadě pochopit tak, že automobily, kterými přepravovala stavební odpad, vlastnila sama stěžovatelka. NSS nicméně chápe, že samozřejmě komukoli se může stát, že se při komunikaci se správními orgány dopustí nepřesných formulací. To je běžná vlastnost lidské mluvy, ostatně občas nepřesné formulace používají nejen laici, ale též právníci. Po *právním laikovi* však nelze vyžadovat, aby komunikaci s orgány veřejné moci formuloval pregnantně a pojmenovával věci přesnými zákonnými termíny (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008 - 49, č. 1746/2009 Sb. NSS, *Kajta*, bod 16). Ovšem nic z toho není pro nynější věc určující.

[11] Již městský soud totiž správně uvedl, že i pokud by existovala možnost, že stěžovatelka „*vlastními dopravními prostředky*“ mínila vozy, které měla v nájmu od REMVIKO, měla možnost uvést toto vyjádření na pravou míru již v řízení před inspekci, a to před vydáním rozhodnutí **ze dne 3. 10. 2018**. To, jak si inspekce vyložila sdělení stěžovatelky, totiž stěžovatelka musela pochopit nejpozději z příkazu ze dne 1. 8. 2018 (stěžovatelce doručeno **2. 8. 2018**). Pokud by stěžovatelka v rozumné lhůtě upřesnila svá tvrzení, jistě by nebylo možno hovořit o neposkytnutí součinnosti. Stěžovatelka však věc nevyjasnila ani v podaném odporu (8. 8. 2018), ani následně po nahlédnutí do spisu inspekce (18. 9. 2018), jakkoli v přípisu ze dne 3. 9. 2018 avizovala, že inspekci poskytla veškeré dokumenty a informace, které případně dle potřeby upřesní. Stěžovatelka měla tedy na vyjasnění věci více než dva měsíce. Stěžovatelka však s verzí o pronájmu vozů přišla teprve v odvolání proti rozhodnutí inspekce (**4. 10. 2018**). Lze tedy říci, že stěžovatelka jako povinná osoba neposkytla kontrolujícímu součinnost potřebnou k výkonu kontroly (§ 10 odst. 3 kontrolního řádu).

[12] Stěžovatelka též polemizuje se závěrem soudu, který k otázce, jak stěžovatelka ztížila výkon kontroly, odkázal na rozhodnutí inspekce na s. 4, kde se mj. uvádí, že stěžovatelka poskytla záměrně inspekci nepravdivé informace, čímž neumožnila dokončit kontrolu podle zákona, která byla zahájena s kontrolovanou společností TORESO CB již dne 24. 4. 2018 doručením oznámení. To, jak TORESO CB nakládala s odpady, „*nebylo tedy možné doposud zjistit, přičemž se jedná o nakládání s odpady v rozsahu desítek tisíc tun.*“ NSS podobně jako městský soud toto zdůvodnění považuje za dostatečné. NSS stejně jako žalovaný chápe tento právní závěr tak, že inspekce v důsledku neposkytnutí součinnosti stěžovatelkou nemohla zjistit přesně posloupnost jednotlivých dodávek stavebního odpadu do zařízení TORESO CB. Ostatně ze spisu nijak neplyne, že by stěžovatelka poskytla inspekci dodatečné vysvětlení kdykoli později.

[13] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). Rozsudek městského soudu dostatečně odpovídá na všechny žalobní body a je správný, přesvědčivý a v souladu se zákonem.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu